

לומדים ומתקדמים בעמותת נגבה

כד חטים

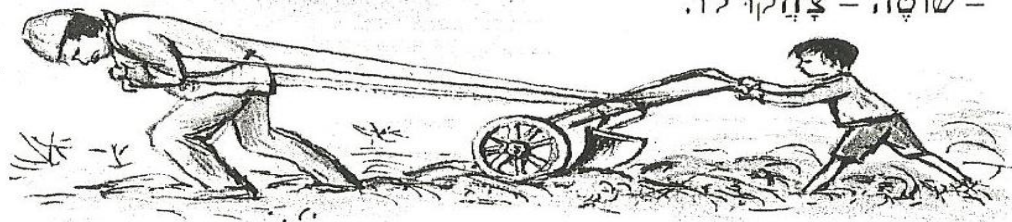
היתה שנת בצרת, שנת רעב. גשמים לא ירדו, השדות יבשים וצמאים. החטה לא נבטה – ואין פת לחם. רעבים האבות, רעבים הילדים.

בכפר אחד גר אפר ולו בקתה קטנה בקצה הכפר. ולו חלקת אדמה, והיא יבשה ומלאת קוצים. ולו בנים קטנים והם מבקשים לחם. ולחם אין.

גם האפר יום אחד, נטל את מחרשתו ואמר לבנו הבכור: נצא לשדה לחרש. סוס לא היה לו – רתם עצמו למחרשה. אמר לבנו: אחז במחרשה! ובעצמו התחיל פוסע אט-אט, פוסע וחורש, פוסע וחורש את אדמתו.

– מה תזרע? שואלת אשתו – ואין עמנו אף גרגר אחד להסיות את בפשבנו?

והאיש מחריש וחורש.
– מסכן – אמרו לו.
– שוטה – צחקו לו.



והוא חורש והולך ואינו משיב דבר.

חלפו ימים ושבועות. נדדו אנשי הכפר למרחקים לבקש לחם, כי רעבים הם. ובכפר נשאר רק האפר החורש, הוא לבדו ובני משפחתו. יוצא הוא יום יום אל שדהו וחורש.

יום אחד יצא האפר, כדרךכו אל שדהו. הולך וחורש, ופתאם נעצרה מחרשתו. מושך ומושך בה – והיא לא זזה. מתכופף, מחטט באצבעותיו והנה: כד חרס באדמה והכד גדול וכבד; הוציא אותו

לומדים ומתקדמים בעמותת נגבה

מן האדמה ונקוהו מן העפר, פותח – והנה הוא מלא גרעיני חטה טובים.

– לחם! – קרא הבן בשמחה – לחם!

מיד באו האם ובניה הקטנים. חפצה האשה לטחן את גרעיני החטה, ללוש, לאפות לחם לבניה... אף האפר מסלק ידיה מן הפד, לוקח מלא חפניו מזהב החטים, מפזר וזורע על פני השדה. – לשוא, לשוא תזרע, הן גשם לא ירד בשנת בצרת זו; לנו יהיה הלחם, לנו! – אומרת האם.

– אבא! אבא! – בוכים הבנים – הב לנו את החטים, נאכל לחם, רעבים אנו, פת לחם!

והאפר שומע את ילדיו בוכים ומתחננים, רואה את עיני אשתו המבקשות רחמים.

רגע אחד – רפות ידיו ועמד מלכת.

אותה שעה כסה ענן אחרי ענן את השמים. הביט האפר על האדמה, הביט על השמים ואמר: „גשם יהי! ברכה תהיה!” גשק לבניו בזה אחר זה, נכנס לבין התלמים, חפן בידו מן הזרע הטוב, מן החטה, ושפך ופזר על פני האדמה, הלוף וזרוע, הלוף וזרוע. ברגע זה הכריק בקק, הרעים רעם וגשם עז בתך ארצה. יום ולילה, יום ולילה ירדו גשמי ברכה. שתתה האדמה הצמאה, שתתה ורותה. נבטה החטה, וכל השדה התכסה ים שבליים, שבלי זהב. קצר האפר וקצר, ולחטה אין קץ ואין סוף. שפע ברכה – שפע שמחה.

ומאז לא ידע האפר רעב. אוכלים הילדים לחם לשבע, מחלק האפר ביד רחבה ונדיבה גם לכל בני הכפר ולא כלתה פת לחם מביתו.

עפ"י משה שמיר

1. צנה על האלות (הקפד על תשובה מלאה)

א. למה היו האנשים רעבים?

לומדים ומתקדמים בעמותת נגבה

ב. למה חשבו האנשים שהאָכר טיפֿש לַחַרֶשׁ אֶת שְׂדֵהוּ ?

ג. האם השתלם לאָכר להתעקש ? למה ?

ד. מה רצתה לעשות האִשָּׁה מִגְרַעֲיָי הַחֹטָה ?

ה. מה רצה האָכר לעשות מִגְרַעֲיָי הַחֹטָה ?

ו. מי צָדֵק בְּסוֹפוֹ שֶׁל דָּבָר וְלָמָּה ?

ז. מהסיפור הזה , מה אפשר ללמוד על האָכר ?

2. כתוב ליד כל מילה את המילה הנרדפת שלה – חפש
את המילה בסיפור והצלר בהקשר כדי לזהבין אותה.

לומדים ומתקדמים בעמותת נגבה

יָבֵשׁ : _____

שׁוֹטָה : _____

הַבֵּיט : _____

נָטַל : _____

פּוֹסַע : _____

מְחַרֵּשׁ : _____

נָדְדוּ : _____

מְחַטֵּט : _____

חָפְצָה : _____

עַז : _____

קָץ : _____

כָּלְתָה : _____

שׁוֹתֵק – טִיפֵּשׁ – הוֹלֵךְ – גְּמָרָה – צָחִיחַ – הֶלְכוּ מִמְּקוֹם לְמִקְוֹם
 – הִסְתַּכֵּל – חָזַק – לָקַח – מְחַפֵּשׁ – סוּף – רָצְתָה.

3. סדר את המשפטים ברצף:

לומדים ומתקדמים בעמותת נגבה

- כולם חשבו שהאָכר משוגע לחרוש כּי לא ירד גשם.
- האָכר זרע את הגרעינים שמצא.
- כּל השדה התמלא שיבולי חיטה.
- ירד גשם חזק והגרעינים נבטו.
- האכר רתם את עצמו למחרשה וחרש את שדהו.
- יום אחד האכר מצא כד מלא בגרעיני חטה.
- היתה שנת בצורת, שום דבר לא גדל וכולם היו רעבים.

4. השפט את המשפטים בצורת הניחה הנכונה:

חורשים ב _____ .

פותחים ב _____ .

גורפים ב _____ .

שותלים ב _____ .

קודחים ב _____ .

משקים עם _____ .

משתלה – מחרשה – מגרפה – ממטרה – מפתח – מקדחה.